

Rapporten definierar gråzonen mellan polisiära och militära uppgifter i fredsfrämjande operationer som "de uppgifter vilka, trots att de är av polisiär art, i en given situation inte löses, eller kan lösas, av den lokala eller internationella polisiära styrkan alternativt vilka redan från början avdelats till den internationella militära styrkan". Denna definition tydliggör det grundläggande lokala ansvaret för dessa frågor men erkänner också den internationella styrkans rätt, och skyldighet, att i vissa situationer gripa in för att förhindra sådan utveckling som på sikt kan hota hela fredsprocessen.

I rapporten föreslås en struktur för att analysera gråzonen i en specifik operation, byggd på i faktorerna den lokala administrationens styrka, konfliktens historia och karaktär samt operationens fas och karaktär. Samtliga faktorer delas i rapporten upp i underfaktorer vilka beskrivs närmare.

Slutligen diskuteras olika sätt att hantera gråzonen och föreslås en svensk inriktning. I huvudsak innebär denna inriktning att militär i första hand skall utnyttjas för att sätta press på lokalt ledarskap att hantera säkerhetsuppgifter, inte till att själva direkt gå in och lösa dessa. Dock måste förbanden ha en grundkunskap (att besluta för varje specifik operation) avseende dessa uppgifter såväl för att lösa akuta situationer vilka utgör ett hot mot fredsprocessen som för att hantera situationer där förbandet är direkt inblandat från början.